

Petr Hampl: Problematika domobrany. Proč vládnoucí politici kolaborují s nepřítelem? Džihádisté kolem nás, každá ulice bojištěm.

- CZ24 News | 5. srpna 2020

Petr Hampl odpovídá do knihy Aleše Přichystala na některé zásadní otázky ohledně problematiky domobrany, která se vládnoucím kolaborantům nehodí do krámu

O tendenci připravovat se na minulé války toho bylo napsáno již dost. Tato tendence se pochopitelně projevuje i tam, kde si jsou plánovači její existence vědomi. To platí jak obrazně, tak při přípravě na skutečné války. V naší současnosti jde o to, že zaniklo uspořádání, které převládalo po staletí, v němž byli válečníci odděleni od civilistů a kde se podstatná část střetů odehrávalo v neobydlených zónách.

Dnes čelíme nepříteli, který takové rozdělení nejen nerespektuje, ale nejspíš si je ani nedokáže představit. Džihád spojuje nejružnější aktivity od leteckých bitev přes přednášky na školách, atentáty v obchodních centrech až po znásilňování, přepadání je krádeže. Džihád je celek, který zahrnuje jakoukoliv aktivitu. Potenciálním bojovníkem džihádu je každý radikálnější muslim, potenciální obětí džihádu je každý nevěřící. O jakémkoliv oddělení válčení od neválčení nelze mluvit.

Změny

ale probíhají i uvnitř západního civilizačního okruhu. Útok proudem migrantů se stal standardní součástí válčení (byl použit i např. v kubánsko-americkém konfliktu) a stará strategie přenesení války na území nepřítele zcela selhala. Otevírání front v dalších zemích neoslabilo schopnost protistrany obsazovat celé čtvrti evropských měst.

V tuto chvíli víme o jediné účinné odpovědi na tyto změny. Vyzbrojit obyvatele vlastní země a poskytnout jim potřebný výcvik. V případě napadení se stane bojištěm každá ulice, každá křižovatka, každý dům či byt. To žádná profesionální armáda nedokáže pokrýt – přinejmenším do doby, než bude mít k dispozici miliony bojových robotů.

To ukazuje k branným silám, jejichž základ tvoří domobrana. Profesionální armáda se svými schopnostmi a technikou tuto domobranu podporuje.

To vše pochopitelně platí za předpokladu, že cílem ozbrojených sil je ubránit vlastní území. Armády, jejichž doktrína rezignovala na obranu vlastní země a které se soustředí např. na obsazování ropných polí či uranových dolů v zahraničí, ty domobranu nepotřebují.

Posun

ke skutečně efektivní branné moci s domobranou jako základem ovšem narazí na několik problémů, z nichž vyjímám:

Za první. Výcvik a vyzbrojení domobrany nepředstavuje příležitosti ke korupci srovnatelné se současnými armádními nákupy. Dodavatelům pak nepřinese ani vzdáleně srovnatelné zisky.

Za druhé. Současná mocensko-finanční elita, zcela odtržená od běžných pracujících, se jich bojí.

Nižší třídy jsou pokládány za mnohem horší hrozbu než jakýkoliv vnější nepřítel.

Za třetí. formování domobrany by vyžadovalo také jinou přípravu na školách, důraz na fyzickou zdatnost, některé změny ve výuce na školách, podporu v médiích atd. Finanční prostředky by musely být přeměřovány jinak, čímž by byla od peněz odříznuta celá současná vrstva profesionálních multikulturalistů, genderistů atd.

Za čtvrté. Lidé by si potřebovali osvojit nejen výcvik, ale do určité míry i bojovnou mentalitu. To není těžké. Jak však ukazuje izraelská zkušenost, neobejde se to bez systematické podpory maskulinity mužů (což pak vede k i určitým změnám v chování žen). Tedy přesný opak toho, o co usilují současné finanční, mocenské a mediální elity.

Předcházející uvádím jen jako příklady toho, že účinná obrana (včetně zformování domobrany) by vedlo k ideovým a politickým změnám, které by radikálně změnily mocenskou strukturu společnosti. Z hlediska těch, kdo jsou dnes nahoře, je tedy účinnější strategií kolaborovat s nepřítelem (a v budoucnu mu sloužit) než riskovat vyzbrojení nižších tříd.

Odpověď Aleši Přichystalovi do jeho knihy Přezít nebo zemřít – Manuál pro přežití ve zlých časech.
Vydalo [nakladatelství Česká citadela](#).

Evropa si příliš zvykla na život v míru a ekonomickém blahobytu. Když odečteme sice krvavé, ale lokální válečné akce na Balkáně v 90. letech, žijeme v míru od konce druhé světové války už více než sedmdesát let. Ovšem řada lidí sdílí obavy, že následující roky již dobou klidu a pohody nebudou. Válečný konflikt velmocí, jaderná válka, dlouhodobý plošný blackout, finančně-ekonomická krize mimořádné intenzity a dopadů, přírodní katastrofa celoplošných rozměrů, ozbrojený konflikt v Evropě mezi původním a nepůvodním obyvatelstvem. To vše jsou situace, které nemůžeme v blízké nebo vzdálenější budoucnosti zcela vyloučit. Autor knihy „Přezít, nebo zemřít“ Aleš Přichystal se ve funkci náčelníka štábu Zemské domobrany dlouhodobě věnuje praktickým otázkám přípravy na mimořádné situace. Podařilo se mu shromáždit a přehledně utřídit množství materiálu, který se týká zásadního problému: jak přežít, když přijde nečekaná situace, která „vyřadí z provozu“ civilizaci, jak ji známe. Autor nechce nikoho strašit, ale mobilizovat. Je přesvědčen, že mnohemu můžeme předejít, pokud si včas uvědomíme, že může velmi snadno přijít chvíle, kdy nás stát neochrání a kdy záchranu života – svého i svých nejbližších – budeme muset vzít do vlastních rukou. Jak zvýšit svoje šance na přežití? To je právě to, o čem v knize širokou veřejnost informuje.